

Og jeg medgiver gerne, at forholdene for de sindslidende i Danmark ikke er, som de bør være. De er blevet bedre, men de er stadig ikke gode nok. Der er stadig alt for stor forskel i det offentliges indsats fra amt til amt og fra kommune til kommune. Og distriktspsykiatrien skal udbygges og fungere bedre.

Derfor har vi peget på, at der er udarbejdet detaljerede handlingsplaner, hvor det løbende skal vurderes, om der fra alle sider leves op til målsætningerne, og vi vil følge den indsats meget tæt.

Der skal etableres flere døgncentre og bofællesskaber og akutboliger for sindslidende mennesker, og det opsøgende arbejde og den personlige kontakt skal styrkes. Men udbygning af støtte- og kontaktnettet er vigtigere end de blotte betegnelser, for bag dem gemmer sig en imødekomme af et enormt behov.

Vi vil ikke henvise syge mennesker til et isoleret liv uden netværk eller kontakt til andre, for vi ved, hvor meget det betyder for os selv, og jeg kan forsikre, at for sindslidende mennesker i Danmark betyder det mangefold mere; for mange er det simpelt hen en livsbetingelse.

I de senere år har vi også været vidne til en række ulykkelige drab og skudepisoder, hvor psykisk syge mennesker har været indblandet. Det går ikke, og derfor skal der tages initiativer. Det er der også blevet af regeringen, og det vil blive forstærket i den kommende periode.

Der er hårdt brug for det, for sagen er jo også, at vi op igennem 1980'erne har set voksende forskelle i Danmark mellem dem, der er indenfor, og dem, der er udenfor enten på grund af arbejdsløshed eller på grund af sygdom eller en dårlig start på den voksne tilværelse.

Men det er klart, at den konstant stigende arbejdsløshed gennem 1980'erne og laden stå til-politikken i 1980'erne betød, at alt for mange faldt fra, og at alt for mange blev udstødt, og jeg hører til blandt dem, som grundlæggende mener, at bag alle overskrifterne ligger den kendsgerning, at netop arbejdsløshedens stigning har været den allervigtigste årsag til, at de mange udstødte mennesker ikke har kunnet komme i gang igen.

Derfor er det sådan, når man diskuterer samfundets mest udsatte grupper, at man igen og igen kommer tilbage til det grundlæggende: Hvis vi kan fastholde kampen mod arbejdsløsheden, hvis vi kan fastholde en stabil økonomisk fremgang, og hvis vi kan fastholde en positiv tro på, at den kurs, vi er inde på, og som

jo har vist sig at være holdbar, også vil kunne holde fremover, så har vi år for år mulighed for at gøre langt mere for de mest udsatte grupper, end vi har kunnet tidligere.

Fra starten i 1993 har vi også taget konsekvensen: Vi har sat meget hårdt ind på at forbedre forholdene, og gradvis er der år for år afsat stadig flere midler. Og vi er kommet et stykke ad vejen – ikke langt nok, men kursen er den rigtige: Arbejdsløsheden er formindsket med 110.000, og især er mange langtidsledige kommet i gang igen. Andre dygtiggør sig på uddannelsesorlov. Unge på dagpenge og kon-tanthjælp kommer nu meget hurtigere i gang med job og uddannelse end før. Og ungdomsarbejdsløsheden er den laveste, vi har kunnet registrere, så længe vi overhovedet har haft en statistik på det område.

Og i 1996 har vi med amter og kommuner aftalt, at der i forhold til 1993 afsættes tæt på 1 mia. kr. ekstra til de svageste grupper. Og der afsættes i dag rent faktisk flere midler til at forbedre forholdene for de svage end på noget tidligere tidspunkt i 1980'erne.

Og de mange ekstra midler er blevet brugt til en lang række initiativer, som jeg har omtalt: den særlige indsats for stofmisbrugere og hjemløse, for de svagest stillede børn og unge og for at forbedre de sindslidendes situation – initiativer taget i forbindelse med Regeringens Byudvalg.

Men når man taler om tallene og nationalregnskabet og åbningsredegørelsen og forespørgslerne, er det en gang imellem vigtigt et øjeblik at trække en tråd til det virkelige liv, og i Vesterbro Ungdomsgård i København, i masser af centre i Jylland og andre steder, i skoler for sindslidende og i hjemløseherberger og omsorgscentre for hjemløse synes jeg at jeg kan se små tegn på, at livet for mange af de mest udsatte grupper er blevet mere tåleligt, at det begynder at virke. Men der er sandelig også meget, der har skullet indhentes, og når man passerer Københavns Hovedbanegård, kan man indimellem stadig se, at der er mennesker, som ikke burde sidde der, som burde have mere værdige omgivelser og et mere værdigt liv.

Så der er meget, der skal gøres, men kursen er lagt, og jeg synes, jeg får bekræftet, at vi er på ret kurs.

Økonomien i det er vigtig, men der er andet, der er mere vigtigt end økonomien, for vi kan jo ikke nøjes med at give folk en check hver måned og så ellers henvise dem til at holde sig væk og